Η ΕΛΛΑΔΑ ΤΗΣ ΓΕΝΙΑΣ ΤΟΥ 1940 ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΑΣ ΚΑΘΗΚΟΝ

Του Δημήτρη Μπάκα

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

«Ναι! Δεν αξίζει ο Κόσμος χωρίς την ομορφιά,
Χωρίς την λεβεντιά και δίχως την αρετή.» [Κ. Παλαμάς]

Το κροτάλισμα των Γερμανικών πολυβόλων στις αχανείς πεδιάδες της Ευρώπης είχε παγώσει την έντρομη ανθρωπότητα. Η πολεμόχαρη βία έγραφε, τότε, πάνω στο στήθος της Ευρώπης, το πυρίκαυστο "**Ναι**" της υποταγής. Και η μικρή μας Ελλάδα τόλμησε να υψώσει το γυμνό της χέρι και να χαράξει στον ουρανό με τη φλόγα της πίστεως και με το αίμα της θυσίας το αθάνατο "**ΟΧΙ**" της λευτεριάς.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΑΥΜΑ.

Την 28η Οκτωβρίου του 40, με ιταμό τελεσίγραφο ο Μουσολίνι, ζητούσε διαβατήριο για την αθανασία. Ζητούσε παράδοση της αιώνιας Ελλάδας, χωρίς όρους. Άλλως 8.000.000 καλογυαλισμένες λόγχες θα τον συνόδευαν σε έναν περίπατο μέχρι την Αθήνα.

Το τι έγινε στις επόμενες μέρες είναι σε όλους γνωστό και είναι αδύνατο να περιγραφεί άλλωστε σε ένα άρθρο και από οποιαδήποτε πέννα. Ποικιλώνυμες Ιταλικές Μεραρχίες με συχνή αντικατάσταση στρατηγών. Πράσκα, Σοντού, Καβαλέρο και ο SUPER COLONELLO Μουσολίνι, μέσα σε έξι μήνες αλληλοδιαδέχθηκαν με τη σειρά τους την ντροπή της ήττας και ένα φορτίο δυσβάστακτο καταισχύνης. Σαρώνουν οι φαντάροι μας, μαζί με τους τσολιάδες, τα εκατομμύρια τις λόγχες. Και γίνονται τα τάνκς περίγελος της Ελληνικής μεγαλοψυχίας. Αντηχούν τριγύρω τα φαράγγια και τα χιονισμένα βουνά. Η Κορυτσά, το Πόγραδετς, η Πρεμετή, το Αργυρόκαστρο, η Κλεισούρα, το Τεπελένι, η Χιμάρα άκουσαν με αγαλλίαση το πλατάγιασμα της γαλανόλευκης στο φύσημα του παγωμένου βορειοηπειρωτικού βοριά.

*Η ιαχή **"ΑΕΡΑ"** σκόρπισε, σαν φθινοπωρινά φύλλα, 30 άρτια εξοπλισμένες Μεραρχίες με 700.000 άνδρες, 17.000 οχήματα και 50.000 κτήνη. Απ'αυτούς, 14.000 θάφτηκαν στα παγωμένα βουνά, 18.000 τραυματίες και άχρηστοι από κρυοπαγήματα και 13.000 αιχμάλωτοι. Μια μακάβρια απάντηση στην κομπορρημοσύνη του Μπενίτο.*

Πως έγινε όμως το θαύμα; Πως το κατόρθωσαν οι Έλληνες, μια δράκα ανθρώπων, χωρίς μέσα και όπλα βαριά, χωρίς τάνκς και αεροπλάνα! Κατόρθωσαν το ανθρωπίνως ακατόρθωτο! Αυτό που δίκαια ονομάσθηκε **Ελληνικό Θαύμα**!

Η πίστη τους στην Πατρίδα τους όπλισε. Θάνατος ή Λευτεριά, το σύνθημα. Ένας λαός με μια φωνή. Κανένας τότε ηττοπαθής ή ακριτόμυθος. Κανένας Θερσίτης δε βρέθηκε μεταξύ των Ελλήνων. Μπροστά στον άμεσα ορατό εχθρό και το τρομερό φάσμα του χαμού της Πατρίδας οι Έλληνες, τότε, ενώθηκαν σε ένα σώμα και μια ψυχή.

Δεν ήταν, όμως, ο τρόμος που τους ένωσε. Εάν είχαν συνενωθεί από το ορμέφυτο του φόβου για τα δεινά του πολέμου θα είχε καταρρεύσει η Ελλάδα, όπως κατάρρευσαν και οι λοιπές χώρες. Μια αρμονική σύνθεση κράτησε το Έθνος όρθιο. Αναδύθηκε, τότε, μια πρωτόγνωρη **εθνική και πατριωτική συνείδηση**, που είχε χαραχθεί στο **είναι** των Ελλήνων με το αίμα των πολυετών πολεμικών αγώνων.

Είχε προηγηθεί μια συνετή στρατιωτική προετοιμασία, όπως και μια ηθική και ψυχολογική προπαρασκευή ολόκληρου του λαού. Σχεδιάσθηκαν και υλοποιήθηκαν οχυρωματικά έργα με το λυσιτελέστερο τρόπο, όπως και ρεαλιστικά σχέδια επιστρατεύσεως και επιχειρήσεων. Είχε δοθεί, πρώτιστα, στο λαό **όραμα Έθνους**, που δημιουργεί την ακατάβλητη ομοψυχία και οντότητα **Πατρίδας.** Ανδρώθηκε ένα τεράστιο **«εμείς».** Απέναντι ήσαν «**εκείνοι»**, που θέλησαν να καταλύσουν τη λευτεριά.

Ξεκάθαρος ο εχθρός. Κανένα δίλημμα: **ο αγώνας μέχρι εσχάτων**.

Το κρίσιμο πολεμικό γεγονός ανέδειξε στην ακέραια μορφή της την **πολεμική αρετή** των Ελλήνων. Ένας απέραντος άλογος και συνάμα έλλογος ενθουσιασμός πλημμύρισε και κυρίευσε τον ελληνικό λαό. Ένα διονυσιακό παραλήρημα ταυτίσθηκε με το απολλώνιο φως και την «εν Θεώ» έλλαμψη. Αναδύθηκε μια πρωτόγνωρη μεταρσίωση για δράση. Η ένδοξη ελληνική ιστορία και το μέλλον της Ελλάδας δήλωσαν το βροντερό «παρόν» στην πιο κρίσιμη συνάντηση της Πατρίδας μας με την υποδούλωση και το θάνατο. Όχι πλέον χρόνος, αλλά ένα φέγγος αιωνιότητας απλώθηκε τότε.

Τα πάντα ήταν δυνατά εκείνες τις ημέρες. Να πως έγινε το Ελληνικό Θαύμα! **Λειτούργησαν αρμονικά όλα τα στοιχεία που απαρτίζουν το όλον**. **Το άτομο** που ανήκει στο σύνολο**.** Η **οικογένεια** στην παραδοσιακή μορφή της**,** το **Κράτος** με τις ιεραρχικές δομές του**. Οι παραδοσιακές αξίες, ως δυνάμεις συνοχής.**

Η ΜΑΧΗ ΣΤΑ ΟΧΥΡΑ ΜΕΤΑΞΑ.

Και τότε ανοίγει μια άλλη μεγαλειώδης εφάμιλλη σελίδα της ατέλειωτης Ελληνικής περιπέτειας. Ο άλλος ο «γίγαντας», ο Μεγάλος συνέταιρος, αναλαμβάνει να ξεπλύνει την ντροπή της ήττας του χαμένου Συντρόφου του. Ο Χίτλερ αγωνιώντας να ολοκληρώσει τα μεγάλα σχέδιά του για κατάληψη όλης της Ευρώπης και βλέποντας ότι ο κολίγας του δεν τα καταφέρνει στα Βαλκάνια, ρίχνει στον αγώνα, ό,τι καλύτερο έχει στη διάθεσή του, αφού προσπάθησε ανεπιτυχώς να δελεάσει την Ελλάδα στο να αποδεχθεί επωφελείς για την Πατρίδα μας προτάσεις ειρήνης

Ο Χίτλερ χρησιμοποιεί τις εκλεκτότερες μάχιμες μονάδες που διαθέτει. Στέλνει τη διαβόητη εμπειροπόλεμη προσωπική του Φρουρά, το πιο επίλεκτο Συγκρότημα του τακτικού του Στρατού. Συνολικά κατά της Ελλάδας ενήργησαν 3 Τεθ/νες Μεραρχίες, 2 Ορεινές Μεραρχίες Πεζικού, 4 Μεραρχίες Πεζικού, 1 Μηχανοκίνητη Μεραρχία και 3 Στρατηγεία Σ.Σ. Επίσης χρησιμοποιήθηκαν 1.394 πολεμικά αεροσκάφη.

Από την άλλη μεριά, οι ελληνικές Δυνάμεις ήσαν εκείνες, που είχαν απομείνει εξαντλημένες από τον πεντάμηνο ελληνοϊταλικό αγώνα. Συνολικά χρησιμοποιήθηκαν 5 Μεραρχίες Πεζικού και 1 Μηχανοκίνητη Μεραρχία. Επίσης δύο βρετανικές Μεραρχίες και μία Τ/Θ Ταξιαρχία.

Η μάχη των οχυρών υπήρξε μια πραγματική εποποιία. Τα οχυρά ουσιαστικά δεν κατελήφθησαν ποτέ, αλλά παρακάμφθηκαν, λόγω εισβολής των Γερμανών μέσω Σερβίας.

Οι ερπύστριες, οι οποίες ισοπέδωσαν ολόκληρη την Ευρώπη, δεν μπόρεσαν να υπερβούν τα Οχυρά και να κάμψουν την αδούλωτη ψυχή των γενναίων υπερασπιστών τους. Όταν τα παράκαμψαν κατησχυμένοι και η μικρή Ελλάδα συνθηκολόγησε οι επιδρομείς παρουσίασαν όπλα από θαυμασμό προς του ημίθεους μαχητές, αντάξιους απογόνους του Λεωνίδα.

«*Τιμή σ' εκείνους όπου στην ζωή των ώρισαν να φυλάγουν Θερμοπύλες» [Καβάφης].*

Τα οχυρά ένα μοναδικό ελληνικό επίτευγμα. Η Γραμμή Μεταξά σχεδιάσθηκε για άμυνα κατά της Βουλγαρίας. Δεν ήταν δυνατόν να διανοηθεί κανείς τότε, ότι θα υπήρχε περίπτωση να δεχθούμε επίθεση από τη Γερμανία. Ήταν μια αριστοτεχνική σχεδίαση και αντίστοιχη εκτέλεση σε χρόνο πρωτόγνωρο. Ο καθηγητής του ΕΜΠ Θ. Τάσιος γράφει *«… Τώρα είναι [επιτέλους] καιρός να αναμνησθούμε ότι Ελληνικά χέρια, Ελληνικά λεφτά, ελληνική διευθυντική οργάνωση και Ελληνική τεχνογνωσία, κατασκεύασαν [πριν από εβδομήντα χρόνια] ένα μέγιστο τεχνικό έργο: Την οχύρωση των Βόρειων Συνόρων της Χώρας, κατασκευασμένη από τον ελληνικό Στρατό και από Έλληνες μηχανικούς. Στη συνοριακή γραμμή της Ελλάδας – Βουλγαρίας, κατασκευάσθηκαν 21 Οχυρά [μεταξύ αυτών τα Ιστίμπεη, Αρπαλούκι, το Ρούπελ ,το Περιθώρι κ.λπ.]. Το καθένα τους ήταν ένα περίκλειστο έργο ικανό να αμυνθεί προς κάθε κατεύθυνση….Κατασκευάσθηκαν μέσα σε χρόνο τριών περίπου ετών. Δαπανήθηκαν περίπου 1,5 δις. Δρχ. [σημερινά περίπου 20 τρις, δρχ.], με Έλληνες εργάτες [σύνολο ημερομισθίων 3.000.000]…Κι όμως, το δημόσιο αυτό Έργο, πραγματοποιήθηκε φθηνά, σωστά και γρήγορα…» [σχολιάζει ο Καθηγητής].*

Εκείνα όμως που δόξασαν τα Οχυρά, δεν ήταν τα 24.000 μ. μήκος, ούτε τα 180.000 κυβ. μέτρα μπετόν με τους 12.000 τόνους σιδηρού οπλισμού. Ούτε η τέλεια για την εποχή τους σχεδίαση και κατασκευή τους, αλλά η **Ελληνική Ψυχή** που τα υπερασπίσθηκε. Ήσαν οι εξαντλημένοι σωματικά, όχι όμως ψυχικά φαντάροι μας. Εκείνοι πού έκαναν το υπέρτατο ηθικό τους καθήκον, να θυσιάσουν το δικό τους **είναι** για την αθάνατη Πατρίδα τους. Τουτέστιν για τους επιγόνους τους, για εμάς και τα παιδιά μας. Για τη Λευτεριά μας.

Τις μέρες εκείνες, εκεί επάνω στην πρώτη γραμμή του πυρός, εξελίχθηκαν ομηρικές σκηνές ασύλληπτου μεγαλείου. Σκηνές που δεν περιγράφονται με λόγια. Η αυτοθυσία στο μεγαλείο της. Μόνο αν αναλογισθούμε τους φαντάρους μας μέσα στις στοές των οχυρών να

τους καταπνίγουν οι καπνοί από τα κλαδιά, που έκαιγαν επάνω στις θυρίδες οι επιτιθέμενοι Γερμανοί, μας πιάνουν και εμάς τα δάκρυα και τώρα ακόμη!

Ο ίδιος ο Χίτλερ γράφει: «… Η ιστορική δικαιοσύνη όμως με υποχρεώνει να διαπιστώσω ότι από όλους τους αντιπάλους μας τους οποίους αντιμετωπίσαμε, ο Έλληνας στρατιώτης επολέμησεν με ύψιστον ηρωισμόν και αυτοθυσία…..μόνον ο Έλληνας στρατιώ-της επολέμησε με παράτολμο θάρρος και ύψιστην περιφρόνηση προς τον θάνατον. Δεν συνθηκολόγησε παρά μόνον όταν πάσα περαιτέρω αντίσταση απέβαινε αδύνατος και απολύτως ματαία…». Και στη συνέχεια δηλώνει: «Η είσοδος της Ιταλίας στον πόλεμο αποδείχθηκε καταστροφική για μας. Εάν οι Ιταλοί δεν είχαν επιτεθεί στην Ελλάδα και δεν χρειάζονταν τη βοήθειά μας, ο πόλεμος θα είχε πάρει διαφορετική τροπή. Θα είχαμε προλά-βει να κατακτήσωμε το Λένινγκραντ και τη Μόσχα πριν μας πιάσει το Ρωσικό ψύχος».

Το έπος των Οχυρών είναι καταπληκτικό! Τι και αν στις 27 Απριλίου οι σιδερόφρακτοι Ναζί με τα φλογοβόλα, έμπαιναν στην Αθήνα να μας "διδάξουν τον πολιτισμό"!

Τι και αν στην Ακρόπολη η Γαλανόλευκη κυμάτιζε ανάμεσα στην Ιταλική τρίχρωμη και τη Γερμανική Σβάστικα, όπως ο Χριστός ανάμεσα στους δυο ληστές!

ΔΥΟ ΥΠΕΡΟΧΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ.

1. Ένα υπέροχο παράδειγμα μιας πρωτόγνωρης «ανυπακοής».

Πριν φτάσουμε στην τελική φάση στη μάχη της Κρήτης θεωρώ ιερό καθήκον να μνημονεύσουμε την ηρωική δράση των νεαρών μαθητών Ι Τάξεως, της ΣΣΕ, οι οποίοι αυτόβουλα έφθασαν στην Κρήτη για να προσφέρουν τον εαυτό τους στον αγώνα της Πατρίδας μας.

Όταν οι ΙΙΙετείς και ΙΙετείς Ευέλπιδες έφυγαν για το μέτωπο, ως Ανθυπολοχαγοί και Ανθυπασπιστές αντίστοιχα, οι Ιετείς έμειναν στη Σχολή για να συνεχίσουν τα μαθήματά τους, όπως προέβλεπε το σχέδιο επιστρατεύσεως. Η σκέψη όμως, και η καρδιά των νεαρών Ευελπίδων πετούσαν συνεχώς κοντά σε εκείνους που αγωνίζονταν το Μεγάλο Αγώνα. Ένοιωθαν πως εκείνοι ήταν απόντες από το Μεγάλο Προσκλητήριο της Πατρίδας, η οποία κινδύνευε τον έσχατο κίνδυνο.

Την 23 Απρ. 1941 ο Διοικητής της Σχολής, ανακοίνωσε στους Ευέλπιδες τη δραματική τροπή της Μάχης της Ελλάδας και την επικείμενη είσοδο των Γερμανών στην Αθήνα.

Η Στρατιωτική Διοίκηση Αθηνών σκόπευε να χρησιμοποιήσει τους Ευέλπιδες μέσα στην Αθήνα σε αστυνομικά καθήκοντα. Οι 300 όμως Πρωτοετείς Ευέλπιδες έμειναν πιστοί στην Εθνική Παράδοση και την ***ιερότητα της Πατρίδας****. Αποφάσισαν το δρόμο της θυσίας. «Ουδείς μπορεί να τους μεταπείσει, αλλά και ουδείς έχει το δικαίωμα να στερήσει από τους νεαρούς Ευέλπιδες τη θέληση να πολεμήσουν, ως επιθυμούν, δια την Πατρίδα», τόνιζε ο Επιτελάρχης της Στρατιωτικής Διοικήσεως Αθηνών, ο οποίος μετέβη στη Σχολή για να τους μεταπείσει.*

Παραλαβόντες τη Σημαία της Σχολής και τα όπλα τους και αφού επάλαισαν με μύριες δυσκολίες και κινδύνους, βομβαρδίσθηκαν τρεις φορές κατά τον διάπλου του Κρητικού Πελάγους, αποβιβάσθηκαν την 28 Απρ. στην περιοχή των Χανίων.

Με ελάχιστη εκπαίδευση έλαβαν το πρώτο «βάπτισμα πυρός», όταν το στρατόπεδό τους στο Κολυμπάρι, βρέθηκε περικυκλωμένο από τους Γερμανούς αλεξιπτωτιστές.

Μαχόμενοι εκ του συστάδην και αφού προκάλεσαν τεράστιες απώλειες στον εχθρό διέσπασαν τον κλοιό. Πέντε Ευέλπιδες έπεσαν νεκροί την πρώτη κιόλας ημέρα.

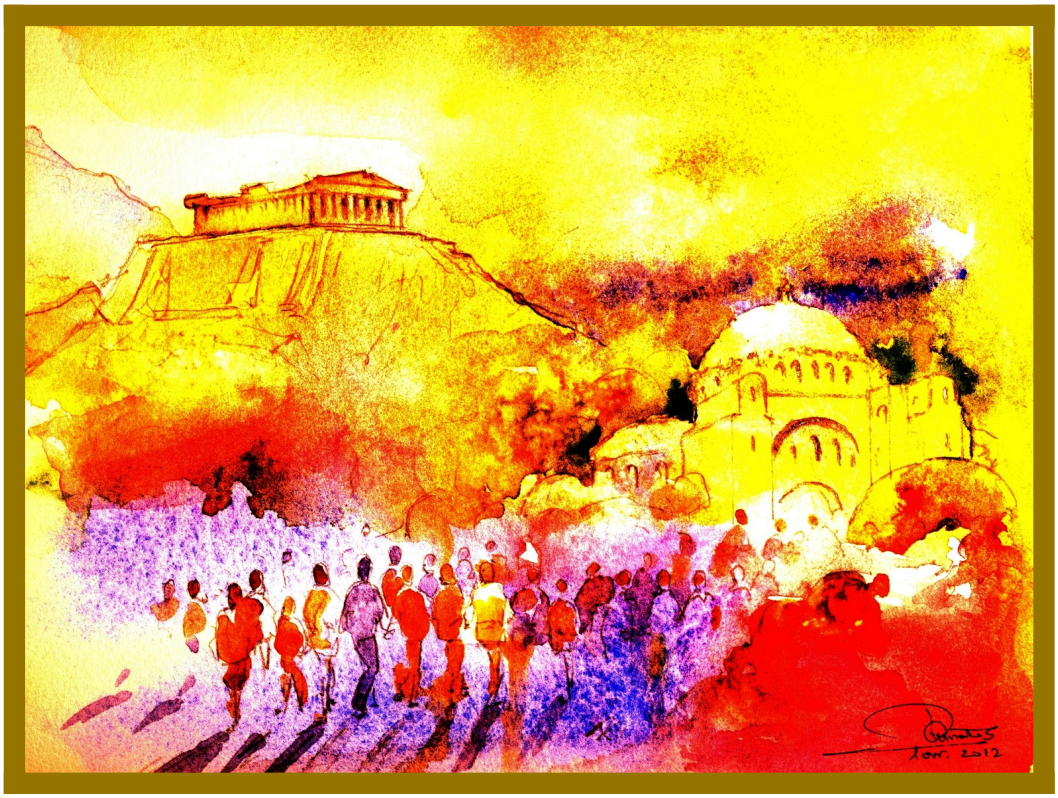
Η Σημαία της ΣΣΕ κοσμείται σήμερα, ως πολεμική Σημαία με τον Ταξιάρχη του Αριστείου Ανδρείας και τον Πολεμικό Σταυρό Α΄ Τάξεως, για την ηρωική προσπάθεια των Ευελπιδων Ι κατά την Μάχη της Κρήτης.

2. Το παράδειγμα της Κρήτης:

Ο αγώνας της Ελλάδας δεν τελείωσε στη Ηπειρωτική Ελλάδα. Γνώρισε το κορύφωμά του στην ηρωική Μεγαλόνησο. Εκεί, λίγα λιανοντούφεκα στα χέρια των Κρητικών και των ολίγων μισογυμνασμένων εφήβων [Ευελπίδων], που μόλις είχαν φθάσει, θαυματούργησαν και εξανάγκασαν τον επιδρομέα να διεξάγει επί δυο βδομάδες φοβερό αγώνα και να υποστεί αιματηρές θυσίες των πιο εκλεκτών στρατευμάτων του, έως ότου στερεωθεί στο Νησί.

Ο αγώνας της Κρήτης ήταν αντάξιος του αγώνα της Πίνδου και των Οχυρών. Ήταν το επικό τέλος της επτάμηνης πάλης του Ελληνισμού εναντίον της βίας.

Ήταν το πρωί της 1ης Ιουνίου 1941, όταν έληξε η Μάχη της Κρήτης. [απώλειες: Ελληνική πλευρά: Νεκροί:454, Βρετανοί: 2.500 νεκροί και 12.245 αιχμάλωτοι. Γερμανοί: 10.000 από τους οποίους 4.000 αλεξιπτωτιστές, με συνέπεια να καταργηθούν με διαταγή του Χίτλερ στη συνέχεια οι Μονάδες αλεξιπτωτιστών].

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

1. Με την ηρωική της αντίσταση η Ελλάδα, πρώτη κατέρριψε το μύθο για το αήττητο του άξονα. Κατάφερε θανάσιμο πλήγμα στον ένα εταίρο. Τον κατέστησε ανάπηρο και ουδέποτε η φασιστική Ιταλία συνήλθε από την ήττα της.

Η Μάχη της Ελλάδας 1940-41 διήρκησε συνολικά 216 ημέρες, ήτοι επτά μήνες. Το γεγονός αυτό προκάλεσε παγκόσμια κατάπληξη και θαυμασμό. Θεωρήθηκε το «ελληνικό θαύμα». Σε αντιδιαστολή με τη Γαλλία που καταλήφθηκε σε 45 μέρες, το Βέλγιο σε 18, η Ολλανδία σε 5, ενώ η Δανία υπέκυψε σε 12 ώρες! Η Αυστρία, η Βουλγαρία, η Ουγγαρία, η Ρουμανία και η Αλβανία προσχώρησαν αμαχητί.

- Η ελληνική εποποιία, όπως έχει ομολογηθεί από συμμάχους και αντιπάλους μετέτρεψε εναντίον του Άξονος τον ρου των πολεμικών γεγονότων.
- Παρασκεύασε την αντίσταση της Γιουγκοσλαβίας.
- Έδωσε καιρό στην Βρετανική Στρατιά της Μέσης Ανατολής να συντρίψει τον ιταλικό στρατό στη Λιβύη.

- Η 28 Οκτωβρίου υπήρξε το ζώπυρο για να δημιουργηθούν στη Γαλλία οι πρώτοι πυρήνες αντιδράσεως κατά της ηττοπάθειας και της αυθυποταγής.
- Οι μάχες στην Πίνδο, τα Οχυρά και της Κρήτης το ολοκαύτωμα έδωσαν καιρό στους Ρώσους να ετοιμάσουν στο Στάλιγκραντ τον τάφο των χιτλερικών στιφών.

2. Το καταπίστευμα του Καποδίστρια.

1828, πρώτος χρόνος διακυβέρνησης και ο πρώτος Κυβερνήτης της Ελλάδας αποφασίζει να ιδρύσει τη Στρατιωτική Σχολή Ευελπίδων [ΣΣΕ]. Σοφή απόφαση με βαθύτερο μελλοντικό νόημα, ακόμη και για σήμερα. Υπόσταση Πολιτείας ουσιαστικά δεν υπήρχε. Δεν είχε καν αναγνωριστεί η εθνική μας ανεξαρτησία. Η Χώρα, μιας πατημασιάς έκτασης, καθημαγμέ-νη από τον επαναστατικό αγώνα και τις εσωτερικές έριδες ήταν έρμαιο στις προσωπικές επιδιώξεις των Οπλαρχηγών. Λιγοστά ανώτερα πνεύματα είχαν εθνική συνείδηση.

*Και ο Ιωάννης Καποδίστριας, διανοούμενος λάτρης του Διαφωτισμού, πολύπειρος πολιτικός και διπλωμάτης, άριστος γνώστης της νέας ευρωπαϊκής τάξεως φθάνει στην Ελλάδα, με το μεγάλο εθνικό όραμα-**καταπίστευμα: Να αναμορφώσει τη Χώρα σε μια εύρυθμη και ευνομούμενη Πολιτεία, αντάξια της αίγλης της. Ήτοι σε κράτος σύγχρονο, πειθαρχημένο, δημοκρατικό, ομότιμο εταίρο της Ευρώπης***.

Τα ελληνόπουλα έπρεπε να πάρουν στους ώμους τους τη βαριά ευθύνη της ακεραιότητας της Πατρίδας και την ανοικοδόμηση της κοινωνικής ευταξίας. *Το Έθνος είχε ανάγκη από στρατιωτικούς ηγήτορες, δηλαδή, ό,τι πιο κρίσιμο. Είχε ανάγκη από τις προσωπικότητες εκείνες, που διαθέτουν τις ικανότητες, αλλά και τη βούληση να οδηγήσουν τη δραστηριότητα των άλλων ανθρώπων προς ένα σκοπό αναγνωρισμένης αξίας και το ύψιστο ηθικό καθήκον, την αυτοθυσία.*

Ο ίδιος ο Κυβερνήτης ονόμασε τους μαθητές της **Ευέλπιδες**, δηλαδή «**καλές ελπίδες του Έθνους».** Ένα δάκρυ κύλησε στο πρόσωπό του Κυβερνήτη, όταν ο ίδιος τους τοποθετούσε τα διακριτικά των πρώτων Ελλήνων αξιωματικών. Και η εντολή ήταν σαφής: « ..**να διδαχθούν την αρετήν και την μετά λόγου πειθαρχίαν».** Την όποια αγωγή θα ελάμβαναν θα την μεταλαμπάδευαν και σε όλα τα ελληνόπουλα**.** Αυτό επιτεύχθηκε και ο θυμόσοφος Λαός το αναγνώρισε: «**Ο Στρατός είναι το καλύτερο Σχολειό**» είπε. Έκτοτε με αυτή την έννοια παραμένει, ο Εύελπις, στη συνείδηση κάθε Έλληνα.

3 . Ο εύελπις, ως αειφόρος αξία.

Η όλη αρχιτεκτονική δομή της προσωπικότητας του ευέλπιδος εδράζεται στη πιο εμμενή αξιολογική κλίμακα: Την ύπατη βαθμίδα των αξιών, το **ιερό**, κατέχει η Πατρίδα, στην οποία ο Εύελπις ορκίζεται, δια βίου, να «φυλάττει πίστη…». Με όραμα την Πατρίδα προσδιορίζει πιο κρυστάλλινα τις λοιπές αξίες της ζωής του. Η **αλήθεια** πραγματώνεται στην ακεραιότητά της. **Το κάλλος** στην αυτόνομη συνειδητή αυτοπειθαρχία, που δεν συντρίβει την προσωπικότητα, αλλά μεταβάλλει τους πολλούς σε ένα ευκίνητο και άθραυστο ενιαίο όργανο. Και τέλος, ως ύπατο **αγαθό** θεωρείται το καλό ολόκληρου του Έθνους.

Επί της στερεής αυτής θεμελιακής βάσεως δομείται το πιο ευσταθές χωροδικτύωμα με τις αναδυόμενες αξίες, που νοηματοδοτούν τη ζωή κάθε ανθρώπου και συνέχουν κάθε λαό: Την **εμπιστοσύνη,** την **αγάπη** [*φιλότητα, συνανήκειν, αδελφοσύνη*] **και την ελπίδα.**

Με αυτή την παιδεία γαλουχούνται οι ευέλπιδες όλων των εποχών. Με αυτά τα νάματα η ΣΣΕ απέδωσε στο Έθνος χιλιάδες στελέχη, τα οποία οδήγησαν τα ελληνόπουλα στο τριπλασιασμό του αρχικού «προγεφυρώματος» και στη δημιουργία αξιοπρεπούς Πατρίδας, η οποία, παρά τους πολέμους, τις εθνικές διχοστασίες και τις τραγωδίες της τελικά εξασφάλισε στους Έλληνες με απλοχεριά την πολυπόθητη ευημερία.

Να γιατί πιστεύουμε, ότι **ο Εύελπις είναι πρότυπο παιδείας και συνιστά αειφόρο αξία.** Είναι **εκπαιδευτής** μαχητών, αλλά και **διδάχος** και **ανδραγωγός** των νέων και ως πολίτης είναι **θεματοφύλακας** των αξιών μιας εύρυθμης και ευνομούμενης Πολιτείας.

4. Το αξιακό καταπίστευμα της γενιάς του 1940.

Η Γενιά του 1940 άφησε ανεξίτηλο το δικό της καταπίστευμα. Απέδειξε ότι ένας και μοναδικός τρόπος υπάρχει για τη διδαχή αξιών. Το **προσωπικό παράδειγμα**.

Μας κληροδότησαν**:**

- Να θεωρούμε την Πατρίδα, ως ιδανικό συνειδησιακό τόπο αυτοπραγμάτωσής μας.
- Να καλλιεργούμε τις πανανθρώπινες θεμελιακές αξίες δόμησης πολύπλευρης προσωπικότητας, τη «σοφία»[αλήθεια], το κάλλος [ωραιότητα] και την ισχύ [ηθική]. Απόπου αναδύεται η ιερότητα.
- Να διδάσκουμε στους νέους μας με το δικό μας παράδειγμα την αυτοπειθαρχία και την ευπείθεια στους νόμους, που ορίζουν το μέτρο για το μέγιστο της ελευθερίας της δημοκρατικής συμβίωσης.
- Στον πόλεμο αλλά και στην ειρήνη η ελευθερία της Πατρίδας, που είναι προϋπόθεση και της δικής μας ελευθερίας, εξασφαλίζεται, μόνον, **χωρίς την άκρατη διχοστασία**.

5. Η δική μας Γενιά:

Από το καταπίστευμα της Γενιάς του 1940 δυστυχώς η δική μας γενιά δεν έχει τηρήσει κανένα στοιχείο. Αποδεικνύεται ότι, όταν ο πλούτος και η ευμάρεια στηρίζονται σε «πήλινα πόδια» και χωρίς υγιή παιδεία, κυριαρχεί ο φρενήρης εγωτισμός και προκαλείται ηθικό τέλμα. Ανατρέπεται η ιεράρχηση των αγαθών. Το ύπατο αγαθό της ελευθερίας της Πατρίδας ξεθωριάζει. Τη θέση του ιερού καταλαμβάνει το αρρωστημένο εγωκεντρικό άτομο, με τις σχετικές του αξίες: την ατομική ευδαιμονία, την ευζωία, την άνεση και την κατανάλωση αγαθών. Η αλήθεια στενεύει τα όριά της μέσα στο στενό ατομικό περιβάλλον. Το ωραίο σχετίζεται με «ό,τι αρέσει στον καθένα» και, ως καλό θεωρείται «ό,τι συμφέρει στο άτομο». Πρυτανεύει η πλεονεξία, που γεννά τη διχοστασία.

Έτσι φθάσαμε στον απόλυτο μηδενισμό, ο οποίος εξισώνει το όλο με το τίποτα και προκαλεί ένα τρομακτικό κενό. Η εμπιστοσύνη μετατράπηκε σε δυσπιστία, η αγάπη σε φανερό ή συγκαλυμμένο μίσος και η ελπίδα σε απόγνωση και απελπισία. Το μέλλον φαντάζει ζοφερό. Βιώνουμε την πιο οδυνηρή κρίση της Πατρίδας μας. **Και κρίση ταυτίζεται με την αβεβαιότητα και το χάος!**

Στην ουσία χάσαμε την ελευθερία μας. Έχουμε συντριβεί κάτω από το φορτίο της αυθαίρετης αταξίας. Καταστρέψαμε τον πολίτη και φτιάξαμε άτομα. Αλλοίμονο!

Ζητάμε ευθύνες συνήθως μόνον από τους άλλους. Δεν αναλαμβάνουμε το μερτικό της ευθύνης μας, γι' αυτό καταστρέψαμε την αυτοεκτίμησή μας. Χάσαμε την εμπιστοσύνη μεταξύ μας και έσβησε η αισιοδοξία μας, που φωτίζει τη ζωή. Και πώς να μη τη χάσουμε, όταν προβάλλεται μόνον «ό,τι πουλάει». Μόνον αρνητικές επιδόσεις έχει η Πατρίδα μας! «Η δυστυχία να είσαι έλληνας»! τονίζουν. Λες και η Ελλάδα δεν έχει τον πιο λαμπερό ήλιο του Κόσμου, τα πιο πολλά και πιο ωραία νησιά της Γης και μια ευλογημένη ενδοχώρα, μια ασύγκριτη Ιστορία και μια απαράμιλλη γλώσσα και τόσα άλλα, που θα ήσαν υπεραρκετά να της εξασφαλίσουν την πιο τιμητική θέση παγκοσμίως!

Τι φταίει; Το γνωρίζουμε και το παραδεχόμαστε, αλλά το λέμε χαμηλόφωνα, γιατί ουσιαστικά ντρεπόμαστε. Η νοοτροπία μας. Η κουλτούρα μας. Με άλλα λόγια η υγιής αγωγή είναι το μεγάλο έλλειμμά μας. Δεν μάθαμε να ζούμε χωρίς την καταστροφική αντιπαλότητα. Ευδοκιμούν ο δυϊσμός και μανιχαϊσμός. Δεν μάθαμε να πολεμάμε τα προβλήματα, παρά το διπλανό μας και ουσιαστικά την πατρίδα μας.

Και, όμως, η κρίση αυτή θαρρούμε, ότι μπορεί να αποτελέσει τη μεγαλύτερη «ευκαιρία» για ανάνηψη. Το πάθημα μπορεί να γίνει μάθημα και να μας προσδώσει ισχύ για **ολική επαναφορά** των δοκιμασμένων αξιών μας. Αυτό δε σημαίνει οπισθοδρόμηση,

αλλά επιστροφή στις σταθερές, που δίδαξε η εμπειρία των λαών. Να τοποθετήσουμε και πάλι στην πρώτη βαθμίδα των αξιών μας τη **σωτηρία** και την **αξιοπρέπεια της Πατρίδας**, αφού όμως, προσδιορίσουμε ποιας μορφής Πατρίδα θέλουμε. Άραγε τη στριμωγμένη στο «οικονομικό καναβάτσο», που τη λοιδορεί όλη η παγκόσμια αρένα και για την οποία οι απανταχού ομογενείς μας ντρέπονται, ενώ εμείς οι ίδιοι τη μισούμε! Μια άχρωμη και απρόσωπη μονάδα, που θα τρέφεται από το φως των άλλων ή με μια δημιουργική εθνική προσωπικότητα, αξία όχι μόνον να δέχεται, αλλά και να χαρίζει στους ανθρώπους ολόκληρου του Κόσμο μας, όπως έκανε πάντοτε, κοινωνικές και πολιτισμικές αξίες!

6. Η στρατιωτική θητεία απαξιώνεται, ενώ «το στρατεύεσθαι εν ειρήνη», συνιστά ύπατη δημοκρατική αξία:

Την ύπαρξη του Στρατού επέβαλε πάντοτε η αδήριτη ανάγκη της άμυνας της Πατρίδας, που είναι προϋπόθεση όλων των ζωτικών λειτουργιών. **Για τη δημοκρατία η εθνική άμυνα συνιστά πρωταρχικό στοιχείο υπόστασης.** Το στρατεύεσθαι για την Πατρίδα συνιστά ύπατη δημοκρατική αξία [*γι' αυτό ο τύπος απαρεμφάτου*], καθόσον υπερασπίζεται το ύπατο αγαθό της **ελευθερίας της** από εξωτερικούς κινδύνους.

Η Δημοκρατική Πολιτεία λειτουργεί, ως ενιαίος οργανισμός, έστω και εάν στηρίζεται σε επιμέρους εξειδικευμένους θεσμούς. Η σωστή και εναρμονισμένη λειτουργία του κάθε θεσμού επηρεάζει το Όλον**. Η Εθνική Άμυνα είναι απόλυτα συλλογική υπόθεση**. Δεν νοείται άμυνα χωρίς υγιές κοινωνικό, οικονομικό, παιδευτικό στοιχείο. Αρχίζει από το άτομο και ολοκληρώνεται στις Μεραρχίες των συνόρων και στα Γενικά Επιτελεία. **Το στρατεύεσθαι είναι** προσωποπαγές **καθήκον** όλων μας, πλην, φυσικά, όσων αδυνατούν.

Στην ειρήνη ο Στρατός προετοιμάζει τους νέους μας για την κρίσιμη ώρα της μάχης. Η στρατιωτική εκπαίδευση δεν είναι μια απλή εκμάθηση χειρισμού του οπλισμού. Αυτό είναι το ελάχιστο έργο και θα αρκούσε ένας μικρός χρόνος στράτευσης. Παραβλέπεται η ύψιστη αποστολή της κορυφαίας φάσεως της ανθρώπινης αγωγής η **στρατιωτική αγωγή**, η οποία, ως προσωπική ενεργητική μέθεξη στο ύπατο αγαθό της ελευθερίας την καθιστά πρώτιστη **δημοκρατική αξία**. Στην πιο κρίσιμη ηλικία, με τη στρατιωτική αγωγή λαμβάνει χώρα η μετουσίωση του νέου **σε μαχητή.**

Ήτοι μέσα σε ένα ιδιάζον κλίμα, πολύ διαφορετικό από το σπιτικό-οικογενειακό, ***αναπτύσσεται η προαίρεση και η προθετικότητα για ευθύνη του νέου, λόγω της ορμέμφυτης ανθρώπινης ιδιότητας της κοινωνικότητας [μίμησης]. Προκαλείται μια έντονη συγκινησιακή ενεργοποίηση του συναισθηματικού του χώρου. Ταυτόχρονα αφυπνίζεται ο συνειδησιακός χώρος, καθόσον βρίσκεται μπροστά στη σκληρή πραγματικότητα της ευθύνης. Δια του παραδείγματος των μελών της ομάδας και με ανδραγωγό τον εκπαιδευτή αναπτύσσεται η ευγενής άμιλλα. Ο συνειδησιακός χώρος καθίσταται αξιογόνος, απόπου αναδύεται, ως υπέρβαση του εαυτού, η ηθική συνείδηση, που εκφράζεται με τη βούληση για προσφορά μέχρι την αυτοθυσία****.***

Κατά τη δοκιμασία της στρατιωτικής αγωγής ο νέος ανέρχεται σταδιακά τις κρισιμότατες παιδευτικές βαθμίδες της ***αυτοσυνειδησίας, αυτοπεποίθησης και αυτοεκτίμησης****. Με πλήρη συνείδηση του κινδύνου, μέχρι και πιθανού θανάτου, υπερβαίνει το φάσμα της φοβίας και ξεπερνά το κατώφλι της ατομικότητας βηματίζοντας σταδιακά στη μέθεξη και σύμφυση με το σύνολο [ομάδα, στρατός, Πατρίδα], στα οποία συνειδητά πλέον θέλει να ανήκει. Ουσιαστικά διέρχεται από το κατώφλι της ετερονομίας και ανευθυνότητας προς την αυτονομία, την ευθύνη και την ελευθερία. Συνειδητοποιεί την έννοια της Πατρίδας, ως άξιος να συμβάλει στην ελευθερία της, και πλαταίνει τα στενά ατομικά του όρια μέχρι και την αιωνιότητα του Έθνους.*

Δεν είναι μια απλή υπόθεση κάποιων ελάχιστων ωρών η στρατιωτική αγωγή, αλλά πράξη άλγους και κόπου μεγάλης διάρκειας. Είναι η κορυφαία φάση της πιο έμπεδης δόμησης της προσωπικότητας, γιατί πρόκειται για την κατάκτηση της κορυφαίας αρετής της **ενσυνείδητης πειθαρχίας**. Τώρα πια είναι εκείνος, οποίος συνειδητά αποφασίζει. Δεν καθίσταται, όπως κάκιστα λέγεται, «στρατιωτάκι», αλλά ένας ικανός μαχητής του πολέμου

και της ζωής. Στο Στρατό σφυρηλατούνται **ακατάλυτοι υιικοί, πατρικοί και συναδελφικοί δεσμοί,** οι οποίοι χαλυβδώνονται σε εμμενείς αξίες και συνιστούν τα στοιχεία της αρμονικής συνύπαρξης. Ο Στρατός αρτιώνει την αρετή της κοινωνικότητας.

Κατά κανόνα, οι καλοί στρατιώτες γίνονται και άριστοι πολίτες

7. Απαξιώνεται η σπουδαιότητα της Πατρίδας ενώ «το αμύνεσθαι περί Πάτρης», συνιστά δημοκρατικό καθήκον.

Η Πατρίδα είναι μια πολυσύνθετη και πολύπλοκη οντότητα, καθόσον μέλη της είναι άνθρωποι με άπειρες ετερογενείς επιθυμίες και βουλήσεις. Είναι πολυποίκιλος ζωντανός οργανισμός. Η επιβίωση όμως κάθε ζωντανού όντος από το απλούστερο ον μέχρι και τη Συνομοσπονδία Κρατών, επιτάσσει τρεις βασικές συνθήκες:

- **Αρμονική [*ούτε χαλαρή, ούτε ασφυκτική*] συνοχή των συστατικών**.
- **Μορφή ενιαίας λειτουργικότητας**, ως **αυτοοργανούμενο σύνολο**.
- **Ικανότητα αρμονικής σύνδεσης [αρετή] με το περιβάλλον**.

Το Έθνος, ως ανθρώπινο σύνολο στηρίζεται κατά βάση στο συναίσθημα που παγιώνεται σε εθνική συνείδηση. Το Κράτος και η Πολιτεία, κυρίως, θεμελιώνονται στην ορθολογικότητα, που επιβάλλει τις ανθρώπινες συμβατικές υποχρεώσεις. Οι κοινωνίες και οι κοινότητες συμπληρώνονται και με δεσμούς ηθικής υφής.

Η Πατρίδα, πιο κοντά ως έννοια με το έθνος, υπερκαλύπτει τις λοιπές ενώσεις ανθρώπων. Αναδύεται σε ανώτερο ψυχικό επίπεδο εκεί, όπου κρυσταλλώνονται οι πεποιθήσεις και τα «πιστεύω». Στην **αξία της ιερότητας**. **Η Πατρίδα είναι, ως εάν οικογένεια**. Η ιερότητα μετουσιώνει τον γεννήτορα σε πατέρα και μητέρα. Τον πλησίον σε αδελφό. Την συνύπαρξη σε αδελφοσύνη, η οποία μπορεί να συνθέσει τις αντιθέσεις που ανακύπτουν από τις απαιτήσεις της ελευθερίας και της ισότητας των ατόμων.

Την υπόσταση της Πατρίδας συνέχει το βιωματικό συναίσθημα ότι ανήκομε σε ένα σύνολο, στο οποίο θέλουμε να ανήκουμε και εκείνο μας δέχεται με αγάπη ως μέλος του [amae]. Τότε αναδύονται η ευπείθεια, η αυτοπειθαρχία και η εμπιστοσύνη.

Η δημοκρατία είναι **σύνθεση αντιθέτων** σε ενότητα. Τουτέστιν αρμονία. Αυτή είναι και το πρόταγμα της εποχής μας. Πως θα ξεπεραστεί ο εγωτισμός και θα θεωρήσουμε ως αξία το αρμονικό συνανήκειν. Αυτό απαιτεί θέληση και η θέληση απορρέει από το εάν θεωρούμε αξία την ύπαρξη υγιούς πατρίδας.

Ας φανταστούμε το όνειδος του απάτορα, του απορριπτέου και του παρία!

Μόνον η Πατρίδα καθιστά το άτομο Πρόσωπο. Η ελληνική γλώσσα, ετυμολογικά, σηματοδοτεί την έννοια της Πατρίδας, ως την ωραιότερη σύνθεση των κοινών ρόλων του πατέρα και μητέρας. Πατρική αυστηρότητα και ισχύς μαζί με μητρική αγάπη και φροντίδα. Ύπατος εξουσιαστής ο Νόμος, ο μόνος, που εξασφαλίζει τα ανθρώπινα και πολιτικά δικαιώματά μας, την ελευθερία μας, αφού και εμείς τηρούμε τις υποχρεώσεις μας. Πατρίδα σεβαστή στους άλλους, που σημαίνει σεβαστή πρώτα σε εμάς. Εμείς, με ορθή κρίση να εκλέγουμε τους άξιους ηγέτες μας και εκείνοι να διαχειρίζονται την εξουσία για το καλό όλων. Πατρίδα ευυπόληπτη και αξιοπρεπή. Όχι απομονωμένη και τυφλή.

Τέτοια, όμως, Πατρίδα δημιουργούν, όχι τα άτομα, αλλά οι σωστοί πολίτες, που αντίστοιχα πλάθονται με τη δοκιμασμένη ευρεία παιδεία.

Προσωποπαγές δικό μας καθήκον είναι η εξασφάλιση της Πατρίδας μας. Τι σημαίνει φροντίδα της πατρίδας το αντιλαμβανόμαστε όλοι μας. Το συμφέρον του όλου υπερτερεί του ατομικού. Με ευπείθεια τηρούμε τους νόμους και δεν νομιμοποιούμαστε να τους παραβιάζουμε επειδή κάποιος άλλος τους παραβιάζει. Αναθέτουμε την εξουσία στους πολιτικούς που εξυπηρετούν το συμφέρον της Πατρίδας, από το οποίο ωφελούνται αξιοκρατικά οι πολλοί και τόσα άλλα γνωστά και απλά, αλλά δύσκολα!!.

Είναι πια απόλυτη ανάγκη να βρούμε την εσωτερική μας αρμονία. Το αμείλικτο φάσμα της κρίσεως που περνάει η Χώρα μας το επιτάσσει. Το αμύνεσθαι περί Πάτρης είναι αδήριτη ανάγκη. Είναι καθήκον όλων μας.

Ο Κόσμος που ζούμε σήμερα, παρά τα έντονα προβλήματά του, είναι ο καλύτερος που υπήρξε ποτέ. Λιγότεροι πόλεμοι. Τα φυσικά φαινόμενα ελέγχονται καλύτερα. Τα υλικά αγαθά είναι πιο πολλά, ασχέτως από την άδικη κατανομή τους, που μπορεί να διορθωθεί με την ποιότητα των ανθρώπων.

Η ίδια η ζωή, όμως, είναι πολύπλοκο φαινόμενο και ο Κόσμος γίνεται συνεχώς περιπλοκότερος. Ο άνθρωπος, ουσιαστικά, είναι όμηρος σε ένα θανάσιμο εναγκαλισμό στα πλοκάμια της μηχανιστικής πολυπλοκότητας. Αναζητώντας την ευτυχία προκάλεσε τεχνητές και ανεκ-πλήρωτες επιθυμίες και έχασε τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά του.

Μόνον ο άνθρωπος, όμως, μπορεί να σώσει τον Άνθρωπο. Όχι ο νέος θεός, που λέγεται χρήμα. Ως μέσον είναι το πιο αποτελεσματικό που έχει δημιουργήσει ο άνθρωπος. Το ολέθριο είναι ότι το χρήμα από μέσον κατέστη τελικός σκοπός. Τουτέστιν ύπατη αξία. *Οι αρχαίοι Έλληνες το θεωρούσαν αναγκαίο κακό!* Το χρήμα είναι το πιο ουδέτερο μέσο. Μετριέται με την ποσότητα και όχι με την ηθική ποιότητα. Έτσι πλήττει θανάσιμα την ανθρωπινότατα. Ο άνθρωπος από αυτοσκοπός κατέστη δούλος του χρήματος. Ήτοι πράγμα, αριθμός, εργαλείο και άθυρμα έρμαιο σε κάθε είδους μερκαντιλισμό**.**

Η ευρεία παιδεία μπορεί να σώσει τον άνθρωπο από το θανάσιμο εναγκαλισμό του χρήματος. *Η παιδεία είναι καθήκον όλων μας*. Η παιδεία, που μορφώνει τον άνθρωπο σε πρόσωπο, σε δημοκρατικό πολίτη και τον κοσμεί με πειθαρχία και αρετή. Παιδεία, όπως οι πρόγονοί μας εμπνεύσθηκαν και θεμελίωσαν και αφού εμπλουτίσθηκε στην εξέλιξή της με τις πνευματικές εμπειρίες της ανθρώπινης ιστορίας τείνει να κατακτήσει τον Πλανήτη ολόκληρο. Η κλασσική παιδεία, η γεννήτρια της παγκόσμιας πολιτισμικής ισχύος.

*«**Η παιδεία καθάπερ ευδαίμων χώρα, πάντα τα αγαθά φέρει**»[Σωκράτης].*

Όλα τα αγαθά και ειδικότερα τα πνευματικά έρχονται στην ώρα τους και εμείς δυστυχώς μηδενίσαμε ψυχολογικά το χρόνο. Τα θέλουμε όλα εδώ και τώρα. Η Παιδεία, όμως, είναι από τη φύση της η πιο σπουδαία ωριμότητα και δεν έχει «ταχείες αποδόσεις», σαν τις υψηλού κινδύνου οικονομικές επενδύσεις με τις γνωστές επιπτώσεις..

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.

Ας σταθούμε σήμερα ευλαβικά μπροστά στα μεγάλα γεγονότα, που άλλαξαν την πορεία της ιστορίας. Ας κρατήσουμε βαθειά στην ψυχή μας τα μεγάλα ορόσημα, που κατευθύνουν τα πεπρωμένα των λαών. Η ιστορική μνήμη είναι διδαχή και καθήκον. Δεν είναι κατανομή ευθυνών. Είναι μελλοντική ενόραση και προσδοκία.

Η γενιά του 40, έκανε στο ακέραιο το ύψιστο καθήκον της. Μας έκαναν υπερήφανους, που έχουμε τέτοιους προγόνους. Θυσίασαν ό,τι πολυτιμότερο είχαν. Την ίδια τους τη ζωή. Σήμερα, η Πατρίδα μας δε μας ζητάει να θυσιάσουμε τη ζωή μας. Υπεύθυνα μέλη της μας θέλει, για το δικό μας καλό και των παιδιών μας. Να ομονοούμε μέσα στις διαφορές μας. Να έχουμε αυτοπειθαρχία και να μη χλευάζουμε τους Νόμους. Να τηρούμε ηθική και ανθρώπινη στάση προς τους συμπολίτες μας.

Αυτά τα απλά συνιστούν το καθήκον μας! Για μια Ελλάδα αντάξια της προσφοράς της στο Παγκόσμιο σκηνικό!

Πάντοτε, μια καινούρια εποχή ξανοίγεται μπροστά μας.

Μόνον με πνεύμα αισιοδοξίας οι **αβεβαιότητες** γίνονται ευκαιρίες για νέες συλλογικές δημιουργίες προόδου και ευημερίας.

Ας διδαχτούμε από τις πικρές εμπειρίες της ελεγείας της αυτοκαταστροφικής εσωτερικής μας διχοστασίας. Ας φανούμε υπεύθυνοι συνεχιστές των ηρωικών προγόνων μας.

Μας συντροφεύουν οι αόρατες σκιές των ηρώων μας κι ένα πλήθος αναπήρων. **(13.748 νεκροί, 41.217 τραυματίες και εξαφανισθέντες).**

Ας κρατήσουμε ψηλά τα ζώπυρα του Γένους και το Λάβαρο των Εθνικών μας παλμών. Οι θρύλοι και οι χίμαιρες αξίζουν περισσότερο κι από την αλήθεια, γιατί συνθέτουν τα ιδανικά μας και δημιουργούν ισχυρά κίνητρα ενότητας και δράσεως.

Ας κλείσουμε, τελικά, βαθειά στη ψυχή μας την Ελλάδα. Όταν εμείς, οι Έλληνες, είμαστε ενωμένοι δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτε.

Όταν σημάνουν της Ειρήνης τα σήμαντρα, και η πολυκύμαντη ανθρωπότητα αναθεωρήσει τις αποφάσεις της, τότε ο χρόνος θα σταματήσει μπροστά στους Γίγαντες της Ελληνικής Εποποιίας του 1940-41 και θα βαδίσει επάνω από τους νόμους της φθοράς.

Κι ένας ύμνος, τότε, παντού θα αντηχεί σαν τραγούδι μαζί και σαν κλάμα:

"Αι ημέτεραι δυνάμεις αμύνονται του πατρίου εδάφους.»

Ας προσθέσουμε και εμείς τη δική μας υπόσχεση:

« Άπασαι αι ημέτεραι Δυνάμεις αμύνονται της φιλτάτης Πατρίδος».

Δημήτριος Μπάκας
Αντιστράτηγος ε.

[Ομιλία στην Αίθουσα του ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ»]